

Sygn. akt III CSK 79/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...]
o ustalenie,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej
w dniu 28 stycznia 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 października 2014 r.,

- 1) oddała skargę kasacyjną;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w K. ustalił, że istnieje stosunek członkostwa powoda w pozwanej Spółdzielni.

Orzeczenie to wynika z następujących ustaleń:

W dniu 9 sierpnia 1999 r. powód zawarł z pozwaną dwie umowy o sfinansowaniu kosztów budowy mieszkań własnościowych w stanie wykończonym z komórką lokatorską, a od 1997 r. jest członkiem Spółdzielni. W dniu 19 kwietnia 2001 r. powód zawarł z pozwaną umowy o ustanowieniu odrębnej własności lokali mieszkalnych nr 14 i 15 przy ulicy H. [...], których własność została przeniesiona na niego i jego żonę na prawach wspólności majątkowej małżeńskiej wraz z udziałem we współwłasności nieruchomości wspólnej. Obecnie powód jest właścicielem lokalu nr 15, a jego była żona lokalu nr 14.

Pismem z dnia 24 kwietnia 2001 r. pozwana poinformowała powoda, że zgodnie z § 60 pkt 5 oraz § 65 Statutu Spółdzielni, z dniem przeniesienia na niego własności lokalu, został wykreślony z rejestru członków. Nie było w nim powołania się na uchwałę organu Spółdzielni ani pouczenia o możliwości odwołania. W dniu 4 stycznia 2012 r. powód zwrócił się do pozwanej o przekazanie mu na podstawie art. 8 u.s.m. odpisu aktualnego statutu oraz kopii dokumentów z nadzwyczajnego zgromadzenia członków, które odbyło się w dniu 6 grudnia 2001 r., w tym między innymi protokołu obrad oraz uchwał z załącznikami. Pozwana poinformowała go, że nie mają do niego zastosowania przepisy dotyczące wglądu do dokumentacji Spółdzielni, skoro nie jest jej członkiem.

Zgodnie z treścią § 66 statutu pozwanej w wersji obowiązującej w chwili przystąpienia powoda do niej, członkostwo ustawało na skutek wystąpienia ze spółdzielni, wykluczenia, wykreślenia, śmierci członka lub utraty osobowości prawnej przez członka będącego osobą prawną. Postanowienie § 69 tego statutu przewidywało, że członek niewykonujący obowiązków statutowych z przyczyn przez siebie niezawinionych mógł być wykreślony, w szczególności z następujących

przyczyn: niewpłacenia w terminie wymaganego wkładu budowlanego lub zaliczek na wkład budowlany; niedochowania ustalonych terminów budowy domu na działce oddanej w celu budowy domu jednorodzinnego. Wykluczenia lub wykreślenia z rejestru członków dokonywała rada nadzorcza, po uprzednim wysłuchaniu zainteresowanego członka, chyba że nie stawiał się on na wezwanie ani też nie złożył pisemnych wyjaśnień (§ 70 ust. 1). Wykluczenie było skuteczne z chwilą doręczenia członkowi zawiadomienia o wykluczeniu lub wykreśleniu wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o trybie i terminie wniesienia odwołania. Zawiadomienie było dokonywane na piśmie w terminie 14 dni od podjęcia decyzji, które doręczano osobiście za pokwitowaniem lub przez pocztę listem poleconym (ust. 2). Wykluczonemu lub wykreślonemu członkowi przysługiwało odwołanie do walnego zgromadzenia w terminie 30 dni od otrzymania zawiadomienia. Przysługiwało mu prawo uczestniczenia w obradach walnego zgromadzenia; istniał obowiązek powiadomienia go terminie tego posiedzenia (ust. 3).

Zgodnie z § 60 statutu w wersji obowiązującej w kwietniu 2001 r., członkostwo ustawało na skutek wystąpienia, wykluczenia, wykreślenia, śmierci lub utraty osobowości prawnej, przeniesienia własności lokalu lub domu jednorodzinnego na rzecz członka. Niewykonywanie obowiązków statutowych przez członka z przyczyn od niego niezawinionych mogło prowadzić do wykreślenia członka z rejestru (§ 63). Tryb wykluczenia lub wykreślenia członka nie uległ zmianie (§ 64). Stosownie do § 65, członka, na rzecz którego następuje przeniesienie własności lokalu lub domu jednorodzinnego wykreślało się z rejestru członków ze skutkiem od dnia, w którym podpisano notarialną umowę przeniesienia własności lokalu lub domu jednorodzinnego, z wyjątkiem członka, który finansował kolejną inwestycję.

Aktualnie obowiązujący statut w § 15 stanowi, że członek niewykonujący obowiązków statutowych z przyczyn od siebie niezawinionych może być pozbawiony członkostwa przez wykreślenie z rejestru w szczególności gdy: nie wpłaci w terminie wpisowego, udziału lub wkładu, przebywa na stałe w zakładzie zamkniętym, o ile uniemożliwia mu to regularne wnoszenie opłat eksploatacyjnych lub wypełnianie innych obowiązków, utracił spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu w wyniku podziału majątku, na mocy którego prawo to przypadło byłemu

małżonkowi członka Spółdzielni, zbył spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, jeśli było to jedyne prawo do lokalu w spółdzielni i nie złożył rezygnacji z członkostwa. W § 16 uregulowany został tryb wykluczenia lub wykreślenia członka, zapewniający mu prawo do bycia wysłuchanym i pouczenia o możliwości brania udziału w obradach walnego zgromadzenia.

Zmiana statutu pozwanej pozwalająca na skreślenie z listy jej członków tych, na rzecz których przeniesiono własność lokalu lub domu jednorodzinnego została wprowadzona w 1998 r.

Pismem z dnia 19 grudnia 2011 r. O. S., była żona powoda, zwróciła się do pozwanej o przyjęcie jej w poczet członków, złożyła deklarację. Uchwałą z dnia 14 marca zarząd pozwanej nie przyjął jej, wobec niewykazania o jaki lokal się ubiega, braku wpłaty zaliczki na wkład i umowy w tym zakresie.

Powód przez kilka lat po otrzymaniu zawiadomienia o wykreśleniu z rejestru członków nie interesował się sprawami Spółdzielni i członkostwem. W grudniu 2011 r. odbyły się zebrania członków wspólnoty mieszkaniowej, na których podnoszono zastrzeżenia do prawidłowości rozliczeń przez Spółdzielnię z zarządu budynkiem w przeszłości, które podzielał także powód, zwłaszcza w odniesieniu do okresu 2009 - 2011. Brak członkostwa w Spółdzielni uniemożliwia mu dostęp do jej dokumentów i weryfikację stawianych pozwanej zarzutów.

Sąd Okręgowy stwierdził, że postanowienie statutu objęte § 60, przewidujące ustanie członkostwa wskutek przeniesienia własności lokalu lub domu jednorodzinnego był sprzeczny z przepisami art. 24 ustawy prawo spółdzielcze. Pozwana była zobowiązana do zachowania określonej procedury podejmowania decyzji w przedmiocie wykreślenia członka oraz możliwości jej zaskarżenia, czego nie dopełniła. Powód ma interes prawny w domaganiu się ustalenia swojego członkostwa.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji pozwanej Sąd Apelacyjny oddalił apelację. Podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że powód ma interes prawny w domaganiu się ustalenia istnienia członkostwa. Zarzut przedawnienia roszczenia był nieuzasadniony, z uwagi na szczególny charakter członkostwa łączącego

uprawnienia zarówno majątkowe, jak i niemajątkowe. Uznał, że do pozbawienia powoda członkostwa konieczna była uchwała organu spółdzielni, która wywierała konstytutywne skutki. Podstawa wykreślenia powoda z rejestru, podana w piśmie pozwanej, nie należała do przyczyn wskazanych w art. 24 § 2 pr. spółdz. Odesłanie do statutu, w którym powinny być uszczegółowione te przyczyny, nie zmieniło sytuacji, ponieważ nie sposób uznać, że na skutek nabycia własności lokalu członek nie jest w stanie wykonywać statutowych obowiązków. Inwestycyjny charakter Spółdzielni nie ma znaczenia dla kwestii podstaw utraty członkostwa wbrew woli członka, ponieważ jest to działalność objęta art. 1 pr. spółdz., a ustawa nie różnicuje tej kwestii w odniesieniu do rodzaju działalności prowadzonej przez spółdzielnię.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. Zarzutem naruszenia prawa materialnego objęła błędną wykładnię art. 189 k.p.c., polegającą na uznaniu, że powód ma interes prawny w ustaleniu istnienia członkostwa, a jego żądanie nie pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Nieprawidłowa wykładnia art. 5 § 2 pr. spółdz. była przyczyną uznania, że nie daje on podstaw do zamieszczenia w statucie innych przyczyn ustania stosunku członkostwa i zastosowania innego trybu postępowania. Nie było podstaw do wykładni art. 24 pr. spółdz. przyjmującej, że należało zastosować w odniesieniu do powoda procedurę wykreślenia go z rejestru członków, a ta zastosowana była niezgodna ze wskazanym uregulowaniem. Niezastosowanie art. 386 § 1 k.p.c. doprowadziło do błędnego oddalenia apelacji pozwanej.

Powód wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód został poinformowany pismem z dnia 24 kwietnia 2001 r. o wykreśleniu go z rejestru członków pozwanej ze skutkiem od dnia przeniesienia na niego odrębnej własności lokalu mieszkalnego, czyli od dnia 19 kwietnia 2001 r., a zatem do oceny powództwa mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze w brzmieniu ustalonym jednolitym tekstem (Dz.U. z 1995 r. Nr 54, poz. 288 ze zm., dalej: „pr. spółdz.”).

Podstawą prawną działania spółdzielni, zgodnie z art. 2 pr. spółdz., jest ustawa prawo spółdzielcze, inne ustawy oraz zarejestrowany statut, który stanowi prawo wewnętrzne spółdzielni, skonkretyzowane w odniesieniu do treści i zadań każdej spółdzielni. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa stanowisko, że statut jest prawem umownym, obowiązującym spółdzielców i spółdzielnię, związanym z systemem cywilnych czynności prawnych (art. 56, 58 k.c.), którego postanowienia powinny być interpretowane przy uwzględnieniu dyrektyw przewidzianych w art. 65 k.c. (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1985 r., III CZP 40/85, OSNC 1986, nr 6, poz.86; uchwałę z dnia 23 maja 1989 r., III CZP 34/89, OSNC 1990, nr 6, poz. 80; wyroki: z dnia 15 kwietnia 1999 r., I CKN 188/97, OSNC 1999, nr 11, poz. 193; 25 lipca 2003 r., V CK 117/02; z dnia 21 grudnia 2000 r. IV CKN 203/00; z dnia 30 września 2009 r., V CSK 86/09, niepublikowane). Podziela je także Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną.

Przepis art. 5 § 1 pr. spółdz. zawiera wyczerpujące wyszczególnienie elementów statutu spółdzielni, obejmujących jego konieczną treść. Ponadto, zgodnie z art. 5 § 2, inne przepisy prawa spółdzielczego mogą nakazywać spółdzielni uregulowanie w statucie jakiegoś zagadnienia, bądź stwarzać powinność wyboru jednego z wariantów, bądź uprawniać tylko do uregulowania jakiegoś zagadnienia. Ponadto w statucie mogą być zamieszczone inne postanowienia (art. 5 § 2 in fine), które nie mogą naruszać bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa. Chodzi tu o kształtowanie swoistych dla danego typu, czy rodzaju spółdzielni praw i obowiązków członkowskich, ponieważ ustawa ogranicza się do unormowania podstawowych praw i obowiązków dotyczących w sposób jednakowy wszystkich spółdzielni.

Do przepisów prawa spółdzielczego, które nakazują spółdzielni wprowadzenie do statutu jakiegoś zagadnienia należą art. 24 § 1 i 2 zdania drugie, wymagając bliższego określenia przyczyn wykluczenia członka oraz wykreślenia członka z rejestru członków, a także wskazania organu spółdzielni uprawnionego do dokonania tych czynności, przy uwzględnieniu wyboru pomiędzy radą nadzorczą a walnym zgromadzeniem (art. 24 § 4 zdanie pierwsze). Uchwały w sprawie wykluczenia lub wykreślenia członka nie może podjąć zarząd

spółdzielni. Do zdarzeń powodujących ustanie członkostwa należą: wypowiedzenie członkostwa przez członka (art. 22 pr. spółdz.), wykluczenie członka ze spółdzielni (art. 24 § 1 pr. spółdz.), wykreślenie z rejestru członków (art. 24 § 2 pr. spółdz.), śmierć członka (art. 25 § 1 pr. spółdz.). Ustawa prawo spółdzielcze także przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 122, poz. 1024), która weszła w życie z dniem 22 lipca 2005 r., nie przewidywała dopuszczalności rozwiązania członkostwa w inny sposób, np. na mocy porozumienia stron, a wymienione sposoby traktowane były jako wyliczenie enumeratywne. Zmiana art. 24 pr. spółdz. przez dodanie zdania objętego § 1 w brzmieniu: spółdzielnia może rozwiązać stosunek członkostwa tylko przez wykluczenie lub wykreślenie członka, miała charakter porządkujący, uwzględniający dotychczasową wykładnię, prowadzącą do jednoznacznego określenia tych sposobów jako wyłączne. Nie ma argumentów przemawiających za poglądem, że przed zmianą spółdzielnia mogła stosować inne niż wymienione w art. 24 sposoby rozwiązania członkostwa.

Wykluczenie lub wykreślenie członka może nastąpić z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu uchwały organu spółdzielni, które powinny być określone w statucie. Nie ma racji skarżąca, że była uprawniona do uregulowania w statucie innego sposobu ustania członkostwa niż wymienione w art. 24 § 1 i 2 pr. spółdz., skoro przepisy te nakazywały jedynie bliższe określenie przyczyn w odniesieniu do każdego z tych sposobów. Zamieszczenie w § 60 pkt 5 statutu przeniesienia na rzecz członka własności lokalu lub domu jednorodzinnego jako sposobu ustania członkostwa, wykraczało poza wyczerpujący katalog ustawowych zdarzeń, które mogły spowodować zaistnienie takiego skutku. Takie uzupełnienie było niedopuszczalne. Nakazanie unormowania w statucie kwestii objętych art. 24 § 1 i 2 pr. spółdz. nie dotyczyło poszerzenia sposobów ustania członkostwa. Z kolei zastąpienie postępowania przewidzianego w art. 24 § 4 pr. spółdz. postanowieniem § 65 statutu obejmującym techniczno - prawną czynność wykreślenia z rejestru członków ze wskazaniem wstecznego skutku i zawiadomienie o tym członka, naruszało bezwzględnie obowiązujące przepisy regulujące podejmowanie uchwał przez radę nadzorczą, jak też tryb odwołania

wskazany w art. 32 i 42 pr. spółdz. oraz § 63 i 64 statutu. Ponadto postanowienia § 60 pkt 5 i § 65 pozostawały w sprzeczności z uregulowaniem art. 5 ust. 1 pkt 5 pr. spółdz., przewidującym jako konieczny element statutu, określenie zasad i trybu przyjmowania członków, wypowiedzenia członkostwa, wykreślenia i wykluczania członków. Nie ma racji skarżąca, że wprowadzenie do statutu § 60 pkt 5 i § 65 dopuszczał art. 5 § 2 in fine pr. spółdz., dający możliwość zamieszczania w statucie innych postanowień. Zasada swobody kształtowania treści statutu przez spółdzielnię, wynikająca z samorządności spółdzielni, jest ograniczona przez przepisy bezwzględnie obowiązujące, zakładające trwałość stosunku członkostwa, ograniczające sposoby rozwiązania go oraz gwarantujące członkowi prawo poddania kontroli czynności organów spółdzielni w tej kwestii. Nie ma podstaw do uznania, że w tej istotnej materii ustawa pozostawiła spółdzielni swobodę decydowania o innym sposobie ustania członkostwa niż przewidziane ustawą.

Do wykreślenia członka z rejestru członków może dojść z przyczyn przez niego niezawinionych, których statut pozwanej bliżej nie określił, skoro w § 63 została powtórzona treść art. 24 § 2 pr. spółdz. Nie mogą to być przyczyny leżące po stronie spółdzielni, poza spółdzielniami wymienionymi w tytule II. Pozwana utrzymywała, że nie traktowała § 60 pkt 5 i § 65 jako przyczyny prowadzącej do wykreślenia członka z rejestru członków i dlatego nie doszło do wdrożenia trybu wskazanego w § 64 statutu. Zbędne było zatem prowadzenie szerszych rozważań dotyczących tego sposobu ustania członkostwa. Podzielić należy stanowisko Sądu Apelacyjnego, że inwestycyjny charakter pozwanej Spółdzielni nie miał znaczenia dla ustania stosunku członkostwa, zwłaszcza gdy prawo spółdzielcze nie przewidywało w tym względzie odmiennych regulacji.

Nie doszło do ustania członkostwa powoda w kwietniu 2001 r., wobec niezgodnej z prawem decyzji pozwanej, podjętej na podstawie nieważnych postanowień statutu, z powodu sprzeczności z art. 24 § 2 i 4 pr. spółdz. Z uwagi na to, że pozwana kontestuje dążenie powoda do traktowania go jako członka Spółdzielni, wytworzył się stan obiektywnej niepewności co do jego statusu, stanowiący przesłankę żądania ustalenia istnienia stosunku członkostwa. Domaganie się ustalenia istnienia stosunku prawnego wymaga od powoda

wykazania, stosownie do art. 189 k.p.c., interesu prawnego w tym ustaleniu, który powinien dotyczyć stosunku prawnego lub prawa, a nie okoliczności faktycznej. Przyjęte zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że interes prawny występuje wtedy, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, gdy określona sytuacja zagraża naruszeniem uprawnień powoda, bądź też stwarza wątpliwość co do ich istnienia, czy realnej możliwości realizacji. O prawnym charakterze interesu, czyli o potrzebie wszczęcia postępowania sądowego i uzyskania orzeczenia oznaczonej treści, decyduje potrzeba ochrony sfery prawnej powoda. Wynik tego postępowania powinien doprowadzić do usunięcia wątpliwości i zapewnienia powodowi ochrony albo definitywnego zakończenia istniejącego sporu, ewentualnie zapobiegnięcia niebezpieczeństwu zaistnienia takiego sporu w przyszłości (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1995 r., III CZP 179/94, OSNC 1995, nr 5, poz. 76; wyroki: z dnia 21 lutego 1997 r., II CKU 7/97; z dnia 15 października 2002 r., II CKN 833/00; z dnia 2 lutego 2006 r., II CK 395/05; z dnia 29 marca 2012 r., I CSK 325/11, niepublikowane). Ustalenie stosunku prawnego może nastąpić dopiero po wykazaniu, że on rzeczywiście istnieje oraz wykazaniu istnienia interesu prawnego w żądaniu ustalenia istnienia członkostwa w pozwanej Spółdzielni, polegającego na stwierdzeniu przysługującego mu statusu członka Spółdzielni.

Norma art. 5 k.c. pozwala w niektórych przypadkach uznać działania lub zaniechania uprawnionego za nadużycie prawa i odmówić mu ochrony. Stanowi ona narzędzie służące rozwiązywaniu powstających w praktyce konfliktów interesów poszczególnych podmiotów prawa. Twierdzenie, że powód nadużywa prawa podmiotowego, wymagało ustalenia okoliczności pozwalających na skonkretyzowanie, które działania pozostają w sprzeczności z normami godnymi ochrony i przestrzegania w stosunkach społecznych. Brak takich okoliczności uniemożliwia prawidłowe zastosowanie art. 5 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1998 r., I CKN 459/97, niepubl.). Ze względu na brak przesłanki w postaci „czynienia użytku ze swego prawa” nie dojdzie do zastosowania art. 5 k.c. w sytuacji nieważności czynności prawnej uwzględnianej przez sąd z urzędu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2000 r., I CKN 1361/98; z dnia 10 października 2002 r., V CK 370/02, OSNC 2004 nr 2, poz. 21). Nieważność stanowi sankcję sprzeczności dokonanej

czynności z ustawą, która następuje z mocy prawa. Powoływanie przez pozwaną, w ramach obrony, zarzutu nadużycia prawa podmiotowego przez powoda, w sytuacji gdy nieważna czynność prawna pozbawiła powoda należnego mu uprawnienia, nie podlega uwzględnieniu w kontekście przesłanek z art. 5 k.c., zwłaszcza że taka czynność nie wywarła żadnych skutków prawnych.

Dochodzenie przez powoda ustalenia istnienia członkostwa, w sytuacji nieważności czynności, z którą pozwana połączyła ustanie jego członkostwa bez możliwości uzyskania ochrony w innej drodze, nie może być ocenione jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Znaczny upływ czasu od poinformowania powoda o wykreśleniu go z rejestru członków Spółdzielni nie stanowi przeszkody do realizowania należnego mu uprawnienia, zwłaszcza że nie ulega ono przedawnieniu i skutki nieważności utrzymywały się przez cały ten czas. Niezależnie od tego podkreślenia wymaga, że pozwana zarządziła nieruchomością, na której został wzniesiony budynek wraz ze znajdującymi się w nim lokalami, co mogło wpłynąć na inną ocenę przez powoda jego sytuacji, w odniesieniu do relacji z pozwaną. Podejmowanie przez powoda w przyszłości czynności mających na celu zaskarżanie wcześniej podjętych uchwał może być przedmiotem rozważań, co do oceny każdej z nich, w aspekcie przesłanek przewidzianych w art. 5 k.c.

Nie zasługiwał na podzielenie zarzut pozwanej naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 386 § 1 k.p.c. Zastosowanie przez Sąd drugiej instancji art. 385 k.p.c., gdy w ocenie skarżącej należało zastosować art. 381 § 1 k.p.c., nie mogło być przedmiotem skutecznie podniesionego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, które istotnie wpływałyby na wynik sprawy. Przepisami tymi sąd drugiej instancji posługuje się już na etapie wyrokowania, czyli po dokonaniu subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod normę prawa materialnego, mającą zastosowanie w sprawie (por. wyroki Sądu najwyższego z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 166/12; z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 385/11, niepublikowane). Nie mogą zatem stanowić samoistnej podstawy skargi kasacyjnej przepisy regulujące sposób orzekania przez sąd drugiej instancji, jak art. 385 albo 386 § 1 k.p.c., jeżeli są adekwatne do treści orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

kc